

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 2CoE/95/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3705207714  
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3705207714.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v exekučnej veci oprávneného: N. N., bytom T. XXXX/XX, F. proti povinný: JoKa, spol. s r.o., IČO: 31 575 587, ul. Slatinská, Beluša, právne zastúpený BAJO LEGAL, s.r.o., AK so sídlom Astrová 2/A, Bratislava o vymoženie 2.705,30 Eur s prísl., o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 03. marca 2014, č.k. 1Er/1906/2005-60, takto dňa 17.februára 2015

### rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti **m e n í** tak, že exekúciu vyhlasuje za neprípustnú a exekúciu zastavuje.

### odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa exekúciu zastavil s poukazom na § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku a zároveň zamietol návrh na odklad exekúcie vzhľadom na okolnosť, že okresný súd rozhodol o zastavení exekúcie a považoval za nadbytočné rozhodovať i o odklade exekúcie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom na zastavenie exekúcie, vyjadrením oprávneného, exekútorským spisom JUDr. Marcely Šujanovej Ex 317/05, spisom súdu prvého stupňa sp.zn. 4Ro/110/2005, zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnostiam a k hnutelným veciam zo dňa 03.05.2005 a zo dňa 05.09.2005, výpisom z katastra nehnuteľností LV č. XXXX, rozsudkom súdu prvého stupňa 4C/92/2011-106, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne 17Co/366/2011 - 147 a zistil nasledovný skutkový a právny stav. V konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp.zn. 4Ro/110/2005 sa oprávnený (v tom konaní v pozícii navrhovateľa) domáhal, aby súd zaviazal povinného zaplatiť mu 81.500 Sk (2.705,30 Eur). Uvedenú sumu požadoval na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 11.03.2005, ktorou oprávnený poskytol povinnému sumu 81.500,- Sk (2.705,30 Eur). Súd v uvedenej veci rozhodol platobným rozkazom č.k. 4Ro/110/2005-7 zo dňa 15.06.2006. Podľa doručenky prevzala za povinného platobný rozkaz dňa 20.06.2005 jeho konateľka R., ktorej podpis na doručenke je zhodný s podpisom na zmluve o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnostiam a hnutelným veciam zo dňa 03.05.2005. Nakoľko proti platobnému rozkazu nebol včas podaný odpor, uvedený platobný rozkaz sa stal právoplatným. Pretože povinný svoj záväzok neplnil, oprávnený sa domáhal výkonu rozhodnutia cestou súdneho exekútora. Súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 26.09.2005. Dňa 13.04.2010 bola konateľka povinného R. N. rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23To/8/2010-793 uznaná vinnou zo spáchania trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, 3 Tr.zák. účinného do 31.12.2005, pretože ako jedna z konateľov spoločnosti JoKa, s.r.o., si v priebehu mesiacov január až apríl 2005 fiktívne požičala (konkrétne na základe zmlúv o pôžičke z 10.01.,08.02., 11.03. a 11.04.) od svojho syna N. N. sumu 11.070,17 Eur (333.500,- Sk), ktorý dlh opätovne uhradila prevodom vecí spoločnosti JoKa, s.r.o. na svojho syna N. N. v zmysle zmluvy o zabezpečení záväzku zo dňa 3.5.2005 medzi povinným ako prevádzateľom a oprávneným ako nadobúdateľom. Dňa 05.09.2005 bola medzi oprávneným ako prevádzajúcim a Ing. Y. V. ako nadobúdateľom uzatvorená zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnostiam a hnutelným veciam. Prevádzajúci previedol vlastnícke právo k administratívnej budove - skladu na parcele č. XXXX/X, LV č. XXXX, k.ú. F.

ako i k ďalším hnuiteľným veciam. Z výpisov z katastra nehnuteľností vyplýva, že k 22.08.2005 bol vlastníkom uvedenej nehnuteľnosti oprávnený a k 23.01.2013 bol ako vlastníkom uvedenej nehnuteľnosti uvedený Ing. Y. V.. V rozsudku súdu prvého stupňa č.k. 4C/92/2011-106 je uvedené, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti a k hnuiteľným veciam zo dňa 3.5.2005 uzatvorená medzi navrhovateľom (povinným) a odporcom 2/ (oprávneným) zabezpečovala v zmysle čl.1 ods. 2 práve záväzok z fiktívnych zmlúv o pôžičke v celkovej výške 333 500,- Sk (11 070,17 Eur), teda zmlúv neexistujúcich. Ďalej súd prvého stupňa skonštatoval, že pokiaľ nebol oprávnený vlastníkom nehnuteľnosti, nemohol vlastnícke právo k nej ďalej previesť (zásada nemo plus iuris). Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne 17Co/366/2011 - 147 bol uvedený rozsudok potvrdený. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že v preskúmvanej veci bolo vykonaným dokazovaním nepochybne preukázané, že zmluva o pôžičke, uzavretá medzi navrhovateľom (povinným) a odporcom 2/ (oprávneným) bola fiktívna, čo nepochybne vyplýva z výroku o vine rozsudkov vydaných v trestnom konaní, ktorými je súd v zmysle ust. § 135 ods. 2 O.s.p. viazaný. Pokiaľ bola nepochybne preukázaná neexistencia hlavného záväzku, právny záver prvostupňového súdu o tom, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva, ktorá mala zabezpečovať splnenie takéhoto záväzku, je neplatným právnym úkonom, treba považovať za správny. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastala bez ďalšieho zo zákona, preto sa naň hľadí, ako keby nebol urobený a takýto absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Na základe takéhoto neplatného právneho úkonu (neplatnej zmluvy o zabezpečovacom prevode práva) sa potom odporca 2/ nemohol stať vlastníkom sporných nehnuteľností ani napriek tomu, že bol ako vlastníkom týchto nehnuteľností v katastri zapísaný. Tak, ako správne uviedol súd prvého stupňa, v zmysle zásady nemo plus iuris, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má, potom následne odporca 2/ nemohol previesť vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam ani na odporcu 1/. Právny záver prvostupňového súdu, že vlastníkom sporných nehnuteľností v dôsledku uvedeného zostáva navrhovateľ (povinný), preto je nepochybne správny. Na základe vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že zmluvu o pôžičke, na základe ktorej sa oprávnený v nachádzacom konaní (konanie 4Ro/110/2005) bola uzavretá medzi oprávneným a konateľkou povinného R. N. zo dňa 11.03.2005, je potrebné považovať za fiktívnu. Uvedené vyplýva z výsledkov dokazovania, ktoré bolo jednak vykonané v civilnom konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp.zn. 4C/92/2011, pričom výsledky vykonaného dokazovania boli potvrdené ako vecne správne rozsudkom KS TN č.k. 17Co/366/2011 - 147, ale tiež z výsledkov dokazovania v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp.zn. 2T/63/2009-793. Samotná fiktívnosť zmluvy o pôžičke však nie je dôvodom na zastavenie exekúcie, pretože nárok oprávneného by mal byť v zásade preskúmaný už v nachádzacom (rozkaznom) konaní. Na základe vyššie uvedenej zmluvy sa oprávnený voči povinnému v rozkaznom konaní domáhal zaplata 81.500,- Sk. Platobný rozkaz prevzala R. N. ako vtedajšia konateľka povinného, a nakoľko voči nemu nebol podaný odpor, uvedený platobný rozkaz sa stal právoplatným a vykonateľným, a na jeho podklade sa vedie táto exekúcia. Súd na základe výsledkov dokazovania dospel k názoru, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie, i keď sa nie úplne stotožnil s dôvodmi, ktoré uviedol povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie. Povinný tvrdil, že exekučný súd by mal opätovne preskúmať exekučný titul, a v prípade, ak by zistil, jeho vecnú nesprávnosť, mal by exekúciu zastaviť. No rozhodnutie, na ktoré sa povinný odvolal, skúmalo správnosť postupu súdu v exekučnej veci, pričom povinný bol spotrebiteľ. Vo všeobecnosti ale exekučné konanie nie je opravným konaním ku konaniu nachádzaciemu, účelom exekúcie je len vymôcť právoplatne priznanú pohľadávku, pričom povinný sa mal brániť ešte v nachádzacom konaní. Ďalej súd poukazuje na to, že v uvedenom rozhodnutí Ústavného súdu, bol potvrdený postup súdu, ale po preštudovaní bodu 13 rozhodnutia ÚS treba podotknúť, že v uvedenom konaní bolo predovšetkým skúmané, či zástupca povinného, ktorý v jeho mene podpísal notársku zápisnicu, bol riadne splnomocnený v jeho mene túto notársku zápisnicu podpísať a exekučný súd v tom prípade ustálil, že plná moc nebola uzavretá riadne. Z rozhodnutia Ústavného súdu nevyplýva, že by exekučný súd skúmal i zmluvu ako takú. V tomto prípade nachádzacom konaní (konaní 4Ro/110/05) nastala situácia, že platobný rozkaz prevzala konateľka povinného, avšak záujmy tejto osoby boli v jednoznačnom rozpore so záujmami povinného, t.j. osoby za ktorú konala, pretože z predloženého trestného rozsudku má súd za preukázané, že „tunelovala“ povinného (porušovala povinnosti pri správe jeho majetku). Pokiaľ by k prevzatíu platobného rozkazu došlo po 15.10.2008, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 384/2008 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok, táto osoba by podľa ust. § 21 ods. 3 O.s.p. nebola oprávnená za povinného konať, platobný rozkaz by nebolo možno následkom uvedeného možné považovať za riadne prevzatý, čím by nemohla nastať ani jeho vykonateľnosť, a teda by boli naplnené podmienky na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. a) Ex.por. Pretože však vyššie uvedené nebolo v dobe prevzatia v O.s.p. vyslovene upravené (hoci napríklad v Českej

republike je účinné zákonné ustanovenie s rovnakým obsahom už od 01.07.2002), je nutné uvedené okolnosti považovať za iné dôvody neprípustnosti exekúcie a exekúciu zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. g) O.s.p. Navyše rozhodnutie Ústavného súdu, na ktoré sa oprávnený odvolal, umožňuje súdom i skúmať hmotnoprávne vzťahy medzi povinným a osobou, ktorá za neho konala pri vzniku exekučného titulu. Rozdielom je, že v danom prípade sa jednalo o zákonného splnomocnenca, ktorý konal na základe plnej moci, ktorá trpela vadami, zatiaľ čo v tomto prípade sa jednalo o štatutárny orgán, ktorého záujmy boli v priamom rozpore so záujmami povinného, naopak boli v súlade so záujmami oprávneného, ktorý podľa dokazovania vykonaného v trestnom konaní profitoval z fiktívnych pôžičiek, hoci sa nepreukázalo, že by akýmkoľvek spôsobom spáchal trestný čin. Práve toto rozhodnutie Ústavného súdu, ktoré súdom prikazuje skúmať, či osoba, ktorá za povinného konala pri vzniku exekučného titulu, bola za neho oprávnená konať, a na ktoré sa povinný odvolal pri svojom opätovnom návrhu na zastavenie exekúcie, bolo dôvodom, prečo súd rozhodol inak ako v prípade predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Záverom by si súd dovolil i poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky z 13. marca 2013, sp. zn. IV. ÚS 1241/12: podľa ktorého nemožno tolerovať formalistický postup, ktorým sa za použitia sofistikovanej argumentácie odôvodňuje zrejma nespravodlivosť. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa od neho môže a musí odchyliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. Povinnosť súdov vyhľadávať právo neznamena len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných zásad. Súd zdôrazňuje, že si je vedomý, že medzi právnym poriadkom našim a právnym poriadkom Českej republiky sú určité rozdiely, avšak citované rozhodnutie sa neopiera o žiadne konkrétne právne ustanovenie a súd ho považuje len za právny názor, ktorý ako taký, môže byť aplikovaný v ktoromkoľvek štáte, v ktorom sa uplatňuje právna kultúra podobná tej v Českej republike, teda i na Slovensku. Vzhľadom na vyššie uvedené súd vyhovel návrhu povinného a exekúciu zastavil.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa v časti vo výroku o zastavení exekúcie podal v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom právneho zástupcu, odvolanie oprávnený, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť a návrh na zastavenie exekúcie zamietnuť. Poukázal na chybnú aplikáciu a interpretáciu právnych predpisov uvádzaných v odôvodnení napadnutého rozhodnutia z dôvodu neuvedenia právnych predpisov, o ktorých aplikácií prvostupňový súd uvažoval. Rovnako poukázal na porušenie zásady *res iudicata* zo strany súdu prvého stupňa. Obdobne namietal aj tvrdenie súdu prvého stupňa, že doručenku od platobného rozkazu mala podpísať R. N., keďže takéto tvrdenie nevyplýva zo žiadneho skutkového a ani právneho dôvodu, jedná sa o púhy dohad súdu, ktorý je navyše nekvalifikovaným nakoľko súd nemá príslušnú odbornú koncepciu takúto vec z pohľadu grafologického posudzovať. Už vonkoncom nerozumie tvrdeniu súdu, že povinný má byť v danej veci spotrebiteľom. Musel zotrvať na svojich predchádzajúcich tvrdeniach, že pohľadávka, ktorá sa v exekučnom konaní vymáha, je právoplatne priznaná súdom a povinný do dnešného dňa dobrovoľne žiadnu čiastku neuhradil. V celom rozsahu neopodstatnené tvrdenie povinného o údajne dvojnásobnom uplatnení pohľadávky nie je pravdou, keďže zabezpečenie pohľadávky nemalo za následok uspokojenie pohľadávky. Záverom vzniesol námietku premlčania voči tvrdeniam povinného.

K odvolaniu oprávneného sa písomne vyjadril povinný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, kde uviedol, že tvrdenia oprávneného k prekážke právoplatnej rozhodnutej veci nie sú pravdivé, nakoľko došlo k zásadnej zmene skutkových okolností majúcich vplyv na zákonnosť samotnej exekúcie. Zásadná zmena v skutkovom stave spočíva vo vydaní uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.11.2013, č. k. 17 Co 438/2013-147, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 27.09.2011, č.k. 4 C 92/2011-106. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v rámci tejto exekúcie dochádza k nezákonnému vymáhaniu peňažného plnenia, ktoré nikdy nebolo zo strany oprávneného poskytnuté povinnému. Má za jednoznačne preukázané, že exekučný titul, na základe ktorého je vedená exekúcia nemá oporu v hmotnom práve, podkladom jeho vydania bola zmluva o pôžičke zo dňa 11.03.2005, ktorá vzhľadom na absenciu poskytnutia peňažného plnenia zo strany oprávneného povinnému ako esenciálnej náležitosti nikdy nevznikla. Navrhol, aby bolo napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdené.

Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti je potrebné zmeniť podľa § 220 O.s.p., pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie, a to z nasledujúcich dôvodov:

Odvolaním oprávneného bolo napadnuté uznesenie okresného súdu iba vo výroku o zastavení exekúcie, preto odvolací súd preskúmaval iba túto odvolaním napadnutú časť uznesenia a výrok súdu prvého stupňa o odklade exekúcie ostal právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné, keď súd prvého stupňa správne ustálil skutkový stav veci, ktorý aj správne právne posúdil, pričom nariadenie pojednávania nebolo potrebné a nevyhnutné na objasnenie veci.

Exekučný súd má právo preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom nielen v štádiu konania pred udelením poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, ale kedykoľvek v priebehu exekučného konania, a to na návrh účastníka konania, ako aj bez tohto návrhu. Vychádzajúc z právnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku je zrejmé, že exekučný súd je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, a to v každom štádiu vedenia exekúcie, na návrh účastníka konania, alebo aj bez takéhoto návrhu a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj primerane procesne zareagovať. Predovšetkým je povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ustanoveniu § 41 Exekučného poriadku. Skutočnosť, že exekučný súd je oprávnený skúmať, či sú splnené predpoklady exekúcie v každom štádiu exekučného konania, vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR z 9.12. 2010, sp. zn. II. ÚS 545/2010-15 (porovnaj tiež napr. rozsudok z 27. januára 2007 vydaný pod sp. zn. 3Cdo/164/1996 publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“).

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka ( ďalej len OZ), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 34 OZ je právny úkon prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Z ustanovenia § 37 ods. 1 OZ vyplýva, že právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný.

Podľa § 39 OZ neplatným je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Zmyslom ustanovenia § 3 ods. 1 OZ je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom, ktoré možno definovať ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 26. 6. 1997, sp. zn. 3 Cdon 69/96).

Pojem dobré mravy je legálnym pojmom v našom platnom práve, stretávame sa s ním v občianskom práve, v obchodnom práve, osobitne v súťažnom práve, pri ochrane spotrebiteľa, atď. a je aj v názve

jedného z druhov osobitnej zodpovednosti podľa ustanovenia § 424 OZ - zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom.

Občiansky zákonník, ani iný predpis nedefinuje pojem dobré mravy. Teória a súdna prax však zhodne považujú dobré mravy za všeobecne uznávané pravidlá morálky, ktoré predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok spoločnosti a zákonodarca ich považuje za tak významné, že ich pomocou odkazu v právnej norme včleňuje do občianskeho práva. Z toho vyplýva, že tieto morálne pravidlá majú objektívnu povahu, a preto akékoľvek súhlasné, a teda subjektívne motivované vyhlásenie zmluvných strán, nie je smerodajné v tom, či nimi uzavretá zmluva je v súlade s dobrými mravmi, alebo nie. (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. augusta 2008, sp. zn. 16Co/152/2008)

Súdna prax zaujala názor, že, postup súdu podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov či uspokojenie iných potrieb, kedy hlavná alebo aspoň prevažujúca motivácia je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva), prípadne kedy je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak na postavení niektorého z nich navonok.

Odvolací súd má zo spisu preukázané, že v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp. zn. 4Ro/110/2005 sa oprávnený domáhal, aby súd zaviazal povinného zaplatiť mu 81.500 Sk (2.705,30 Eur). Uvedenú sumu požadoval na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 11.03.2005, ktorou oprávnený poskytol povinnému sumu 81.500,- Sk (2.705,30 Eur). Súd v uvedenej veci rozhodol platobným rozkazom č.k. 4Ro/110/2005-7 zo dňa 15.06.2006. Nakoľko proti platobnému rozkazu nebol včas podaný odpor, uvedený platobný rozkaz sa stal právoplatným.

Dňa 13.04.2010 Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 23To/8/2010 uznal vinnou obžalovanú R. N. z trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. R. N. ako konateľka spoločnosti JoKa, s.r.o., uzatvorila od januára 2005 do apríla 2005 so svojim synom N. N. zmluvy o pôžičke dňa 10.01.2005, 08.02.2005, 11.03.2005 a 11.04.2005, a na základe uvedených zmlúv došlo k fiktívnemu poskytnutiu finančných prostriedkov v celkovej výške 11.070,17 Eur (333.500,- Sk) zo strany oprávneného. Je teda zrejmé, že k reálnemu poskytnutiu finančných prostriedkov nedošlo.

Z vyššie uvedeného má odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa za preukázané, že zmluvu o pôžičke v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp. zn. 4Ro/110/2005, ktorá bola uzavretá medzi oprávneným a konateľkou povinného R. N. zo dňa 11.03.2005, je potrebné považovať za fiktívnu. Uvedené vyplýva z výsledkov dokazovania, ktoré bolo jednak vykonané v civilnom konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp.zn. 4C/92/2011, pričom výsledky vykonaného dokazovania boli potvrdené ako vecne správne rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/366/2011 - 147, ale tiež z výsledkov dokazovania v trestnom konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp.zn. 2T/63/2009, a treba poukázať na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/8/2010 zo dňa 13.04.2010, ktorým súd uznal vinnou obžalovanú R. N. z trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. V konaní 4Ro/110/05 nastala situácia, že platobný rozkaz prebrala konateľka povinného, avšak záujmy tejto osoby boli v jednoznačnom rozpore so záujmami povinného, t.j. osoby za ktorú konala, pretože z predloženého trestného rozsudku má súd za preukázané, že porušovala povinnosti pri správe jeho majetku povinného.

Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa správne skúmal aj materiálnu stránku exekučného titulu. Odvolací súd vyhodnotil, že predložený exekučný titul je nezákonný a výkon práv by bol preto v rozpore s dobrými mravmi a to vzhľadom na to, že bol vydaný na základe zmluvy, ktorá bola len fiktívna, pri ktorej uzatváraní bol spáchaný trestný čin, a preto je na základe vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu nulitným právnym aktom a ako taký nie je spôsobilým exekučným titulom, čo predstavuje dôvod pre vyhlásenie danej exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku v spojení s § 58 ods. 1 Exekučného poriadku.

Podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Odvolací súd zastáva právny názor, že pri tomto dôvode neprípustnosti exekúcie súd rozhodne o neprípustnosti exekúcie a exekúciu zastaví jedným uznesením, v ktorom sa uvedie výrok o neprípustnosti i výrok o zastavení exekúcie.

Súd prvého stupňa síce exekúciu podľa uvedeného ustanovenia zastavil, avšak opomenul túto exekúciu zároveň vyhlásiť za neprípustnú. Nakoľko odvolací súd nenašiel žiaden iný dôvod, pre ktorý by malo byť uznesenie zrušené, túto skutočnosť v zmysle § 220 O.s.p. napravil a uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.